

DZIENNIK URZĘDOWY

GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ I TURYSTYKI

Warszawa, dnia 31 maja 1972 r.

Nr 5

Poz. 16

TREŚĆ:
Poz.:

Str.

ZARZĄDZENIA

16 — nr 24 Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego oraz Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 26 lutego 1972 r. w sprawie wyznaczania i zagospodarowywania w lasach państwowych obszarów przeznaczonych do masowego przebywania ludności oraz dla potrzeb turystyczno-wypoczynkowych 21

16

ZARZĄDZENIE Nr 24

MINISTRA LEŚNICTWA I PRZEMYSŁU DRZEWNEGO ORAZ PRZEWODNICZĄCEGO GŁÓWNEGO KOMITETU
KULTURY FIZYCZNEJ I TURYSTYKI
Z DNIA 26 LUTEGO 1972 R.

w sprawie wyznaczania i zagospodarowywania w lasach państwowych obszarów przeznaczonych do masowego przebywania ludności oraz dla potrzeb turystyczno-wypoczynkowych.

(Znak: Z-3-804-WiT-15/5/71)

Na podstawie § 4 ust. 4 zarządzenia Nr 1 Prezesa Rady Ministrów z dnia 5 stycznia 1965 r. w sprawie uregulowania wstępu na tereny lasów państwowych dla osób nie zatrudnionych w tych lasach zarządza się, co następuje:

§ 1.

1. W lasach państwowych na terenach nie objętych zakazem wstępu, a przede wszystkim położonych w pobliżu miast, osiedli, uzdrowisk, miejscowości i szlaków turystycznych, nad brzegami morza, jezior i rzek oraz w górach należy wyznaczać odpowiednie obszary przeznaczone do masowego przebywania ludności oraz dla potrzeb turystyczno-wypoczynkowych, oznaczać je i zagospodarowywać zgodnie z przeznaczeniem.

2. Ustala się cztery kategorie obszarów leśnych wyznaczanych do masowego przebywania ludności oraz dla potrzeb ruchu turystyczno-wypoczynkowego:

- 1) obszary lasu, bez względu na odległość od miast, w których dopuszcza się do nieodpłatnego korzystania jednostek organizacyjnych zajmujących się turystyką i wypoczynkiem z przeznaczeniem na cele trwałego zagospodarowania turystyczno-wypoczynkowego,
- 2) obszary lasu położone w odległości do 20 km od granic miast, w których dopuszcza się do nieodpłatnego korzystania jednostki zajmujące się turystyką i wypoczynkiem z przeznaczeniem na cele nietrwałego zagospodarowania turystyczno-wypoczynkowego,
- 3) obszary lasu wydzielane jednostkom organizacyjnym zajmującym się turystyką i wypoczynkiem ludności oraz innym inwestorom z przeznaczeniem pod trwałe obiekty i urządzenia turystyczno-wypoczynkowe,
- 4) obszary lasu położone w odległości powyżej 20 km od granic miast, nie objęte pkt 1—3, a także nieznaczne powierzchnie na całym terenie lasów państwowych wyznaczane na miejsca biwakowania przy szlakach turystycznych, parkingi śródleśne oraz na miejsca postoju dla pojazdów przy drogach leśnych u styku z drogami publicznymi.

3. Parkingi przy drogach publicznych na terenach leśnych są wyznaczane i budowane na podstawie obowiązujących przepisów.

§ 2.

1. Obszary lasu dla potrzeb wymienionych w § 1 ust. 1 należy wyznaczać i zagospodarowywać w zależności od aktualnego i planowanego nasilenia ruchu turystyczno-wypoczynkowego, mając na względzie:

- 1) osiągnięcie jak największych wartości wypoczynkowych, przy jak najmniejszych stratach gospodarczych w lasach, biorąc pod uwagę skład i wiek drzewostanów, stan wilgotności gruntu, czystość powietrza i inne wartości przyrodnicze,
- 2) dostępność dla ruchu pieszego i kołowego, możliwość dojazdu publicznymi środkami przewozu oraz odległość od końcowych punktów komunikacji miejskiej.

2. Przy wyznaczaniu obszarów określonych w § 1 ust. 1 należy zwrócić uwagę, aby rosnące na nich drzewostany w zasadzie przekraczały wiek 40 lat.

§ 3.

Obszary określone w § 1 ust. 1 mają charakter lasów ochronnych o szczególnych właściwościach rekreacyjnych i estetycznych. Gospodarkę na tych obszarach należy prowadzić według zasad hodowlanych obowiązujących dla lasów ochronnych, z uwzględnieniem potrzeb wynikających z ich przeznaczenia.

Przy realizowaniu inwestycji na tych obszarach należy przestrzegać ochrony wartości estetycznych środowiska.

§ 4.

1. Wyznaczenia obszarów lasu określonych w § 1 ust. 2, pkt 1—3 dokonuje jednostka państwowa zarządzająca lasem na szczeblu wojewódzkim wspólnie z wojewódzkim komitetem kultury fizycznej i turystyki, w porozumieniu z wojewódzkim sztabem wojskowym oraz z właściwymi do spraw rolnictwa i leśnictwa, budownictwa, urbanistyki i architektury oraz gospodarki wodnej i ochrony powietrza organami prezydium wojewódzkiej rady narodowej,

przy współudziale wojewódzkiego konserwatora przyrody i wojewódzkiego konserwatora zabytków, przedstawiciela wojewódzkiej komisji związków zawodowych oraz państwowego wojewódzkiego inspektora sanitarnego, w odniesieniu do uzdrowisk — w porozumieniu z właściwymi naczelnymi lekarzami uzdrowisk, a w przypadku wyznaczania obszarów lasu nad wodami — z właściwymi okręgowymi zarządami wodnymi.

2. Czynności wymienione w ust. 1 należy dokonywać w oparciu o ustalenia planów zagospodarowania przestrzennego lub o posiadane materiały do tych planów. Granice obszarów leśnych przeznaczonych na cele trwałego zagospodarowania turystyczno-wypoczynkowego oraz zagospodarowanie przestrzenne terenu ustala się w planach realizacyjnych.

3. Wyznaczenia obszarów leśnych określonych w § 1 ust. 2 pkt 4 dokonuje jednostka państwowa zarządzająca lasem na szczeblu wojewódzkim wspólnie z wojewódzkim komitetem kultury fizycznej i turystyki w porozumieniu z wojewódzkim sztabem wojskowym. Sposób zagospodarowania wyznaczonych obszarów ustalają wymienione jednostki organizacyjne w planach realizacyjnych.

§ 5.

1. Zagospodarowanie turystyczno-wypoczynkowe obszarów leśnych określonych w § 1 ust. 2 pkt 1—3, utrzymywanie na tych obszarach porządku i czystości oraz dozór, konserwacja i remonty wzniesionych tam obiektów należy do jednostek organizacyjnych zajmujących się gospodarką turystyczno-wypoczynkową, względnie do innych inwestorów korzystających z wyznaczonego lub wydzierżawionego obszaru leśnego.

2. Zagospodarowanie turystyczno-wypoczynkowe obszarów określonych w § 1 ust. 2 pkt 4, utrzymywanie na tych obszarach porządku i czystości oraz dozór, konserwacja i remont wzniesionych tam obiektów należy do jednostek państwowych zarządzających lasem.

3. Koszty zagospodarowania i remontów kapitalnych obiektów wzniesionych na obszarach, o których mowa w ust. 2, pokrywa Główny Komitet Kultury Fizycznej i Turystyki. Koszty eksploatacji, tj. dozoru, utrzymania porządku oraz stanu sanitarnego i konserwacji urządzeń tych obiektów pokrywa jednostka państwowa zarządzająca la-

§ 6.

1. Jednostka państwowa zarządzająca lasem na szczeblu wojewódzkim wspólnie z wojewódzkim komitetem kultury fizycznej i turystyki ustalają kolejność, sposób i przybliżone terminy zagospodarowania poszczególnych obszarów wyznaczonych na cele określone w § 1 oraz wyznaczają jednostki organizacyjne zobowiązane do wykonania zadań w tym zakresie, zgodnie z § 5 ust. 1.

2. W przypadkach powierzania organizacjom handlowym obiektów do prowadzenia działalności handlowo-gastronomicznej, ustalenia w tym zakresie powinny być podejmowane w porozumieniu z terenowo właściwym organem administracji handlu przydzielnicy rady narodowej.

§ 7.

Na podstawie ustaleń określonych w § 6, prezydium wojewódzkiej rady narodowej występuje z wnioskiem:

1) w odniesieniu do terenów Lasów Państwowych — do Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego w trybie art. 17 ustawy z dnia 20 grudnia 1949 r. o państwowym gospodarstwie leśnym (Dz. U. Nr 63, poz. 494 i z 1950 r. Nr 49, poz. 448) o dopuszczeniu wskazanej przez siebie jednostki organizacyjnej do korzystania z powyższych terenów,

2) w odniesieniu do terenów leśnych znajdujących się pod zarządem innych ministrów — do właściwego ministra o zawarcie ze wskazaną jednostką organizacyjną umowy dzierżawy wyznaczonego obszaru.

§ 8.

1. Zasady oznakowywania i zagospodarowywania turystyczno-wypoczynkowego obszarów leśnych określonych w § 1 regulują wytyczne stanowiące załącznik do zarządzenia

2. W sprawach planowania, finansowania i rozliczania jednostek państwowych zarządzających lasami z wojewódzkimi komitetami kultury fizycznej i turystyki za wykonywanie prac dotyczących zakresu zagospodarowania turystyczno-wypoczynkowego obszarów leśnych ze środków Centralnego Funduszu Turystyki i Wypoczynku stosuje się odpowiednio przepisy zarządzenia nr 126 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 28 czerwca 1962 r. w sprawie gromadzenia, wydatkowania, ewidencji środków i sprawozdawczości Centralnego Funduszu Turystyki i Wypoczynku oraz powstawania, przeznaczania i dysponowania terenowymi funduszami turystyki i wypoczynku (Dz. Urz. GKKFiT Nr 7, poz. 36).

3. Instrukcję w sprawie określonej w ust. 2 dla podległych jednostek organizacyjnych wydadzą zainteresowane resorty, a dla jednostek organizacyjnych Lasów Państwowych — Naczelny Zarząd Lasów Państwowych, w porozumieniu z Centralnym Funduszem Turystyki i Wypoczynku.

§ 9.

1. Odpowiedzialność za przestrzeganie przez ludność na terenie obiektów turystyczno-wypoczynkowych przepisów dotyczących zasad prawidłowego zachowania się w lesie, przepisów bezpieczeństwa przeciwpożarowego oraz przepisów o ochronie dóbr kultury i o ochronie przyrody spoczywa na jednostkach zarządzających tymi obiektami.

2. Ogólny nadzór w zakresie określonym w ust. 1 sprawuje jednostka zarządzająca lasem.

§ 10.

Zarządzenie nie ma zastosowania do lasów państwowych wchodzących w skład parków narodowych i rezerwatów przyrody, lasów komunalnych i lasów pasa nadbrzeżnego, administrowanego przez urzędy morskie oraz Leśnego Pasa Ochronnego Górnośląskiego Okręgu Przemysłowego.

§ 11.

Ileć w zarządzeniu jest mowa o organach prezydiów wojewódzkich rad narodowych i wojewódzkich komitetów kultury fizycznej i turystyki rozumie się przez to również właściwe organy prezydiów rad narodowych oraz komitety kultury fizycznej i turystyki miast wyłączonych z województw.

§ 12.

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od 20 kwietnia 1972 r.

MINISTER LEŚNICTWA
I PRZEMYSŁU DRZEWNEGO
(—) **wz. Walenty Bartoszewicz**
PODSEKRETARZ STANU

PRZEWODNICZĄCY GŁÓWNEGO
KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ
I TURYSTYKI

(—) **wz. Andrzej Trojnar**
ZASTĘPCA PRZEWODNICZĄCEGO

WYTYCZNE

w sprawie współdziałania jednostek organizacyjnych lasów państwowych z komitetami kultury fizycznej i turystyki przy zagospodarowywaniu turystyczno-wypoczynkowym terenów lasów państwowych.

I. Obiekty turystyczno-wypoczynkowe na terenach lasów państwowych.

1. Na terenach lasów państwowych rozróżnia się następujące rodzaje obiektów turystyczno-wypoczynkowych:

- 1) dla wypoczynku po pracy oraz tzw. turystyki pobytowej:
 - a) ośrodki turystyczno-wypoczynkowe,
 - b) miejsca dla masowego przebywania ludności (wypoczynku świątecznego), w skrócie „tereny wypoczynkowe”,
 - c) campingi,
 - d) pola biwakowe;
- 2) dla rozproszonego ruchu turystyczno-wypoczynkowego:
 - a) miejsca biwakowania przy szlakach turystycznych, zwłaszcza wodnych oraz w górach,
 - b) parkingi śródleśne oraz
 - c) miejsca postoju dla pojazdów przy drogach leśnych u styku z drogami publicznymi.

2. Przez ośrodek turystyczno-wypoczynkowy rozumie się obszar lasu wraz z wzniesionymi pawilonami noclegowymi i gastronomicznymi o charakterze trwałym, a także z innymi urządzeniami turystyczno-wypoczynkowymi w zależności od potrzeb lokalnych, jak: domki campingowe, boisko do gier, kąpielisko, przystań, hangar, parking. Obiekty te są eksploatowane przez zakłady pracy, instytucje, organizacje społeczne lub przedsiębiorstwa turystyczne.

3. Przez teren wypoczynkowy (miejsce dla masowego wypoczynku ludności) rozumie się obszar lasu masowo uczęszczany w celach wypoczynkowych; zagospodarowanie takiego obszaru polega na:

- 1) oznakowaniu wyznaczonego obszaru tablicami informacyjnymi oraz otoczeniu pasem przeciwpożarowym o zmineralizowanej powierzchni 2 m szerokości,
- 2) doprowadzeniu wody zdatnej do picia, zgodnie z przepisami prawa wodnego,
- 3) urządzeniu miejsca na ustawienie kuchenek turystycznych (stołów z płyt betonowych),
- 4) zainstalowaniu śmietniczek oraz dołów na odpadki,
- 5) wybudowaniu ustępów.

Zagospodarowanie terenu wypoczynkowego może także w miarę możliwości i potrzeby, polegać na:

- 6) zbudowaniu urządzeń kąpielowych i przystani nad brzegami wód, zgodnie z przepisami prawa wodnego,
- 7) postawieniu kiosków żywnościowych lub pawilonów gastronomicznych,
- 8) wykonaniu punktów do czerpania wody gaśniczej.

4. Przez camping rozumie się obozowisko turystyczne przeznaczone dla indywidualnych turystów motorowych, rowerowych, wodnych oraz pieszych i stanowi teren trwale ogrodzony, strzeżony i wyposażony w urządzenia umożliwiające turystom pobyt, nocowanie (z reguły we własnym sprzęcie) i przyrządzanie posiłków; camping należy otoczyć pasem przeciwpożarowym o zmineralizowanej powierzchni 2 m szerokości oraz wyposażać w następujące urządzenia:

- 1) punkt wody pitnej (studnia, pompa) na terenie campingu,
- 2) ustępy stałe o ilości oczek odpowiadającej zakładanej liczbie uczestników (1 oczko na 20 osób),
- 3) zbiorniki na odpadki,
- 4) ogrodzenie trwałe,

5) pomieszczenie dla dozorczy z podręczną apteczką umożliwiającą pierwszą pomoc oraz najprostszym sprzętem przeciwpożarowym (gaśnice, łopaty, topory),

6) stół wkopany na stałe, osłonięty daszkiem, służący do ustawiania kuchenek turystycznych.

5. Przez pole biwakowe rozumie się obozowisko turystyczne przeznaczone dla zorganizowanych obozów młodzieżowych, indywidualnych turystów rowerowych, motorowych, wodnych oraz pieszych i stanowi teren nie strzeżony, ogrodzony prowizorycznie lub oznakowany, wyposażony w urządzenia sanitarne najprostszego typu.

Pole biwakowe należy otoczyć pasem przeciwpożarowym o zmineralizowanej powierzchni 2 m szerokości oraz wyposażać w następujące urządzenia:

- 1) punkt wody pitnej na polu biwakowym lub w jego sąsiedztwie,
- 2) ustępy suche,
- 3) dół na odpadki,
- 4) stół wkopany na stałe lub płyty kamienne albo betonowe, służące do ustawiania kuchenek turystycznych.

6. Przez miejsce biwakowania rozumie się nieznaczną powierzchnię leśną (obejmującą od 500 do 1.000 m²) wyznaczoną przy szlaku turystycznym wodnym lub w górach.

Zagospodarowanie miejsca biwakowania polega na:

- 1) oznakowaniu tablicami informacyjnymi oraz otoczeniu pasem przeciwpożarowym o zmineralizowanej powierzchni 2 m szerokości,
- 2) wykonaniu płyt betonowych do ustawiania kuchenek turystycznych (lub oczyszczeniu takich miejsc do gleby mineralnej i utrzymaniu ich w pełnej sprawności),
- 3) wykonaniu dołów na odpadki,
- 4) ustawieniu ustępu 1-oczkowego suchego.

7. Przez parking śródleśny rozumie się powierzchnię gruntu o wielkości odpowiadającej nasileniu ruchu turystyczno-wypoczynkowego, wydzieloną przy drodze publicznej lub leśnej, przechodzącej w pobliżu terenów masowo uczęszczanych przez ludność (jak: ośrodki i tereny wypoczynkowe, campingi, pola biwakowe, tereny jagodowe oraz grzybowe itp.), przeznaczoną na postój dla pojazdów. Parking należy odpowiednio oznakować i otoczyć pasem przeciwpożarowym o zmineralizowanej powierzchni 2 m szerokości. Ponadto należy zainstalować ławki wkopane w ziemię, ustępy suche, kosz lub dół na odpadki oraz tablice ze schematyczną ilustracją terenu.

8. Przez miejsce postoju pojazdów rozumie się wydzielony odcinek drogi leśnej u styku z drogą publiczną, zamkniętej dla ruchu pojazdów, o długości 20—30 m, przeznaczony na postój pojazdów; należy je wyznaczać na całym terenie lasów państwowych nie objętym zakazem wstępu.

Odcinek drogi wyznaczony na miejsce postoju pojazdów otacza się pasem przeciwpożarowym o zmineralizowanej powierzchni 2 m szerokości i oznacza się znakiem drogowym „postój” ustawionym u styku drogi leśnej z drogą publiczną; na końcu postoju umieszcza się znak drogowy „zakaz ruchu wszelkich pojazdów”.

9. Ustala się następujące orientacyjne normy powierzchniowe dla obiektów wymienionych w ust. 2—7, a mianowicie: dla terenów wypoczynkowych — 200 m² na 1 osobę,

dla ośrodków turystyczno-wypoczynkowych, campingów, pól biwakowych oraz miejsc biwakowania od 50 m² do 100 m² na 1 osobę, dla parkingów śródleśnych od 20—32 m² na 1 samochód osobowy oraz 50 m² dla autokaru.

II. Sposób oznakowywania obiektów turystyczno-wypoczynkowych.

10. Obszary leśne wyznaczone do masowego przebywania ludności oraz dla potrzeb turystyczno-wypoczynkowych, określone w ust. 1 należy oznaczyć po ich zagospodarowaniu za pomocą tablic informacyjnych o treści odpowiadającej przeznaczeniu, a mianowicie:

- 1) „TEREN WYPOCZYNKOWY”
- 2) „CAMPING”
- 3) „POLE BIWAKOWE”
- 4) „MIEJSCE BIWAKOWANIA”
- 5) „PARKING STRZEŻONY”

6) Znakiem drogowym „P” — parking niestrzeżony oraz miejsce postoju dla pojazdów przy drodze leśnej u styku z drogą publiczną.

1. Tablice informacyjne należy wykonywać z desek lub płyt pilśniowych twardych, zabezpieczonych ze wszystkich stron farbą olejną, przymocowanych do tablic drewnianych, a w miarę możliwości z blachy cynkowej lub ocynkowanej przymocowanej do tablicy drewnianej; tablice powinny posiadać wymiary 60 × 40 cm i grubość około 2 cm. Tło tablic i napisy wykonuje się farbą olejną, przy czym tło w kolorze zieleni jasnej a napisy w kolorze białym.

12. Tablice należy umieszczać na wysokości 2 m nad ziemią na słupkach betonowych, ze złomu żelaznego, względnie z kantówki lub drewna okrągłego o grubości około 15 cm. Umieszczenie tablic na drzewach jest niedopuszczalne.

13. Wszystkie drogi leśne udostępnione dla ruchu pojazdów postronnych prowadzące do terenów wymienionych w ust. 1 należy oznakować odpowiednimi drogowskazami. Drogowskaz powinien podawać rodzaj terenu (obiektu) np. „Teren wypoczynkowy”, „Camping” itp. oraz jego odległość od miejsca umieszczenia drogowskazu. Znaki informacji turystycznej i drogowskazy należy dostosować do obowiązujących przepisów w tym zakresie.

14. Tablice informacyjne należy umieszczać przy wszystkich drogach wjazdowych na dany teren oraz w miarę potrzeby przy szlakach turystycznych, zwłaszcza wodnych i w górach oraz przy ścieżkach dla ruchu pieszego.

15. Oprócz tablic informacyjnych należy, w miarę potrzeby i możliwości, umieszczać w ważniejszych punktach wstępu na obiekty turystyczno-wypoczynkowe tablice przeglądowe z namalowaną mapą schematyczną terenu oraz tablice zawierające wyciąg podstawowych zasad prawidłowego zachowania się w lesie. Teksty takich tablic powinny być uzgodnione pomiędzy miejscowymi jednostkami państwowymi zarządzającymi lasem, a właściwymi do spraw kultury fizycznej i turystyki organami prezydentów powiatowych rad narodowych. Rozmiary tablic dostosowuje się do ich tekstu.

16. Dotychczas istniejące tablice informacyjne mogą być wykorzystane do czasu ich zużycia.

III. Czynności jednostek państwowych zarządzających lasem w zakresie zagospodarowywania turystyczno-wypoczynkowego terenów leśnych.

17. W pierwszym etapie przystosowania terenów leśnych dla potrzeb ruchu turystyczno-wypoczynkowego — zagospodarowanie przez jednostki organizacyjne lasów państwowych obiektów tak dla ruchu turystyczno-wypoczynkowego skupionego, jak i dla potrzeb rozproszonego ruchu turystyczno-wypoczynkowego, zlokalizowanych na terenach określonych w § 1 ust. 2 pkt 4 zarządzenia dokonywane jest sposobem uproszczonym, mianowicie: zagospodarowanie terenów wypoczynkowych oraz pól biwakowych może ograniczyć się do urządzeń przeciwpożarowych, sanitarnych i urządzeń pod kuchenki turystyczne (standard jak dla miejsc biwakowania), a miejsc postoju dla pojazdów przy drogach leśnych u styku z drogami publicznymi oraz parkingów śródleśnych — do odpowiedniego oznakowania i odgraniczenia wyznaczonej powierzchni od reszty lasu pasem przeciwpożarowym.

18. W razie potrzeby rozbudowy obiektów turystyczno-wypoczynkowych urządzeń przez jednostki państwowe zarządzające lasem oraz zaistnienia możliwości podniesienia standardu zagospodarowania — obiekty te należy przekazywać jednostkom organizacyjnym zajmującym się gospodarką turystyczno-wypoczynkową, wyznaczonym przez wojewódzki komitet kultury fizycznej i turystyki.

19. Obiekty leśne urządzone dla celów turystyczno-wypoczynkowych przez jednostki państwowe zarządzające lasem stanowią własność jednostek, na których terenie są one położone.

20. Jednostki państwowe zarządzające lasem obowiązane są zgłaszać do właściwych organów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) potrzeby w zakresie odpowiedniego zagospodarowania turystyczno-wypoczynkowego obszarów leśnych, określonych w § 1 ust. 2 zarządzenia, masowo uczęszczanych przez ludność w celach turystyczno-wypoczynkowych, a dotychczas nie zagospodarowanych.

21. Jednostki państwowe zarządzające lasem oraz wojewódzkie komitety kultury fizycznej i turystyki obowiązane są wykazywać na mapach przeglądowych zagospodarowane obszary dla celów turystyczno-wypoczynkowych.

22. W przypadku stwierdzenia braku dostatecznego zainteresowania ludności obszarami leśnymi, do korzystania z których zostały dopuszczone jednostki organizacyjne zajmujące się turystyką i wypoczynkiem należy na wniosek właściwego komitetu kultury fizycznej i turystyki i jednostki państwowej zarządzającej lasem na szczeblu wojewódzkim cofnąć zezwolenie na korzystanie z tych obszarów, względnie wypowiedzieć umowę dzierżawną.

23. W przypadkach określonych w ust. 22 jednostka organizacyjna korzystająca z obszaru leśnego lub dzierżawiąca taki obszar obowiązana jest do usunięcia wzniesionych urządzeń oraz do uporządkowania terenu w terminie jednego roku.